

vel muligt og gjøre den Fortræd, man kunde overkomme, men sikkert ikke hverken for at fremme Lovarbeidet eller for at fremme i det Hele taget en rolig, en virkelig konstitutionel og frifindet Udvikling herhjemme. Det ærede Mindretal udtaler med Hensyn til disse Underudvalgets Forhandlinger, at de maa betragtes som Noget, der „ikke hidtil har været Praxis“. Det er Ordene i det ærede Mindretals Betænkning, og de have i høi Grad forundret mig; thi der er vel Ingen, som er uvidende om, at i Finantsudvalget mere end i noget andet Udvalg bruges Underudvalg til at forberede mangfoldige Spørgsmaal. Vil man saa sige; men ikke Tvivlspørgsmaal, saa svarer jeg, at det vilde undre mig i endnu højere Grad, om det ærede Mindretals Medlemmer vilde paastaa, at denne Praxis var ukjendt med Hensyn til Tvivlspørgsmaal, da det dog maa staa i et af disse Medlemmers Grindring, at der i Fjor i Fælles-Finantsudvalget blev til at forberede en Afgjørelse netop af Tvivlspunkterne et Underudvalg nedfat — paa Forslag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Noget Lignende, siger man mig her, skal have fundet Sted i 1875 i det daværende Fællesudvalg, men det kan jeg ikke bestemt dokumentere, det erindrer jeg ikke; men i alt Fald er det fuldkomment sikkert at det skete i Fællesudvalget i Fjor. Dette har jeg været nødt til i Korthed at fremsette, ikke fordi jeg tror, at det er nødvendigt at føre et Forsvar for, at Mindretallet og Flertallet forhandle, thi hvad vi skulde paa Nigsdagen, naar vi ikke skulde forhandle, er det mig fuldstændig umuligt at forstaa; ja, jeg tror, at naar et Parti var kommet saa vidt, at det fuldstændigt negtede enhver Forhandling med Modpartiet, vilde det være det Korrekteste, om det gjorde fuldstændig Strike og reiste hjem; thi det er dog Meningen med al konstitutionel Virksomhed og Grundlaget for det parlamentariske, det konstitutionelle System, at man forhandler. Altsaa, det er ikke i fjerneste Maade for at føre noget Forsvar, at jeg her fremkommer med min Udtalelse; nei, naar jeg har fremstillet det, som er foregaaet, noget næiere, er det kun, fordi man ved Hjælp af sin Fantasi har styttet det Skete op. Jeg siger ikke, at noget Medlem her i Thinget har gjort det, men det er slet andetsteds, og der er derved gjort Ståde og udbredt Ting, om hvilke jeg maa bruge den Benværelse, at de ere Usandhed. Jeg siger ikke dermed, at det har været vitterlig Usandhed for alle Deltagere deri. Hvad

det ærede Mindretals politiske Stilling angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Mindretallet paastaaar at have i Betænkningen givet en Slags Fremstilling af sin politiske Stilling; men denne Fremstilling kan jeg ikke gaa nærmere ind paa, fordi jeg ikke er i Stand til at forstaa den. Der findes i denne Fremstilling først en Udtalelse om, at dette ærede Mindretal i November ikke vilde tilraade Thinget at give nogensomhelst Bevilling i Finantsaaret, der gik ud over Dækningen af de løbende Udgifter. Jeg maa maasse supplere denne Meddelelse af Mindretallet med dettes egen Udtalelse i Betænkningen over Finantsloven for 1877—78, hvor det samme Mindretal udtalte, at det ifkun kunde være villigt til at medvirke til en saadan Bevilling, naar Regeringen selv bad derom; jeg tilføjer dette, fordi det i Forbindelse med hele den første Del af Mindretallets Betænkning klart viser, at Mindretallets Politik kun kunde rummes i Programmet: Regtelse af enhver Bevilling. Saaledes var det i alt Fald praktisk; thi Beredvilligheden til at medvirke til en saadan Bevilling, naar man i Forveien vidste, at der ikke fra Regeringens Side vilde blive stillet Forlangende derom, kan man ikke tillægge praktisk Betydning. Altsaa praktisk var Kjernen i Mindretallets Politik: Finantslovens Regtelse. Men nu ser jeg til min Forundring, at det samme ærede Mindretal i Slutningen erklærer, at „ved alt det, der saaledes er slet, har Mindretallet selvsjælgelig hverken foregrebet sit Standpunkt under Lovforslagets videre Behandling eller overfor selve Loven“. Jeg maa opgive Fortsættelsen deraf, thi af denne Udtalelse følger temmelig klart, at hvad der gjaldt med Hensyn til Finantsloven i Fjor, synes ikke at skulle gjælde for Finantsloven i Aar. Det ærede Mindretal synes at kunne medvirke til en Finantslov i Aar, medens det ikke kunde det i Fjor, og det er dog den samme Regjering, der sidder endnu. Jeg forstaaar det ikke, men jeg gjør opmærksom derpaa, fordi det er muligt, at Tidspunktet nu kunde være kommet, da den ærede Ordfører for Mindretallet — og jeg kan vel betragte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) som Ordføreren — har opnaaet, hvad jeg maaste maa kalde den fornødne Driftighed til overhovedet at kunne sige, hvad Mindretallet med Hensyn til Finantsloven, som nu skal gaa over til 3die Behandling, vil eller ikke vil.

Berg: Det Sidste skal jeg snart besvare det ærede Thing, nemlig Spørgsmaalet om, hvad